

Милан Мицић

ЦЕЗ У ВРОЦЛАВУ

ПРИЧА О МИШЉЕЊУ КОЈЕ ЈЕ ЈЕЛО НОС

Здењек Цилковски био је склон сопственом мишљењу попут светлећег прасета и зато је од становника града О. био награђен гласном и претећом ћутњом.

Мало погрбљен, мало устрептао, много авангардан, своје мишљење износио је у блиском додиру са својим суграђанима – нос о нос. У тим приликама, његови ближњи непосредно су упознавали врсте његовог подрига, тј. онога што једе, онога шта пије и онога шта псује и то их је дословно дирало.

З. Цилковски 22. марта 1923. године пронађен је у шуми поред града О. од стране шумара Ј. Т. Био је без одеће, у лошем друштву мрава, страховито унакажен, одсечене главе без носа и језика, тј. систематски деконструисаног става и мишљења.

Полиција града О. осумњичила је све становнике овог мирног града, али они нису ништа знали о поменутом случају јер су сви изненада услед недостатка јода имали ослабљено памћење. Зато случај убиства З. Цилковског у граду О. никада није био решен.

Становници града О. од тада, међусобно се дружећи, увек су били у веома лошем друштву, јер свако од њих могао је бити евентуални убица.

Ко је међу њима имао диван, осунчан осмех а ко је у осмеху имао зубатог вука, остало је као вечна тајна тог малог града.

Жртву убиства, З. Цилковског, од тада нико никада није помињао сем у случајевима прехладе, када су грађани користили марамице.

Ипак, извештан број становника града О. за време дугих, и никад завршених јесењих и зимских прехлада, јео је као дезерт сопствену слину, правдајући тај чин карактером тешких времена.

Која оставе човека без марамице, хране и носа.

ЦЕЗ У ВРОЦЛАВУ

Јарослав Кухарски буљио је као теле гледајући како ветар разноси песак.

Пешчани сат разбио је намерно у последњој улици, на крају Вроцлава, када је приметио да са својих деведесет и пет година поседује најобичнију тугу старих брбљиваца.

Песак из сата побегао је пред њим везујући у путањи ветра земљу и небо и његов тихи, унутрашњи тен урлика са симболичким небеским јаловиштем у којим није било ни великог обиља ни онтолошког реда.

Као певач балада, Ј. Кухарски окренуо се ка обрисима родног града пуштајући да га прође онај вапај високе напетости и да му се поново у крвне жиле слије она глад коју је 1935. године осетио као двадесетогодишњи младић, свирајући бубњеве у кабареу „Балтик” са шаком крупних ораха у џеповима.

БАЛАДА О БРКОВИМА

Господа града Зукендорфа у лето 1901. године користила су бркове за вишеноћну несаницу.

Ухашених мисли, попут пејзажа на сликама, у бесаним ноћима само су понављали несвесне радње у којима су се њихови страхови попут метеора-селица смењивали у дугој, мучној и тегобној радњи чекања јутра.

Кроз те, до тада у граду на Дунаву незабележене ноћи, његови становници пливали су затворених уста вођени брковима као путоказима у белило у празнину, кроз престашене вртлоге мрака и пурпурну боју својих зеница.

Јакоб М. после девет таквих ноћи, мучен несаницом, први је закорачио у градску берберницу и затражио од берберина Зигфрида Т. да му обрије бркове.

Те десете ноћи Јакоб М. заспао је попут детета само понекад гестукуирајући у сну и правдајући се тако другој господи из града за свој незапамћени чин којим је губио бркове а добијао сан.

У следећој седмици, која је имала миг ока којег трава може да разуме, сва господа из града обријала су бркове у градској берберници код Зигфрида Т.

Градски научник Бертхолд Ф. цео догађај преточио је у чувену формулу за коју је награђен високим научним признањем:

„Што мање бркова – то више мирног сна.”